A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2011. április 12.*

A T-28/10. sz. ügyben,

az **Euro-Information – Européenne de traitement de l'information** (székhelye: Strasbourg [Franciaország], képviseli: A. Grolée, ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: A. Folliard-Monguiral, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az OHIM második fellebbezési tanácsának 2009. november 11-i, az EURO AUTOMATIC PAYMENT szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti kérelem vonatkozásában hozott határozata (R 635/2009-2. sz. ügy) ellen benyújtott kereset tárgyában,

* Az eljárás nyelve: francia.

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök, K. Jürimäe (előadó) és M. van der Woude, bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2010. január 26-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2010. április 16-án benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2010. június 28-án benyújtott válaszra

tekintettel arra, hogy a felek az írásbeli szakasz lezárultát követő egy hónapon belül nem kérték tárgyalás tartását, és így az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék úgy döntött, hogy eljárási szabályzatának 135a. cikke alapján az ítélet meghozatalára az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2008. július 18-án a felperes, az Euro-Information – Européenne de traitement de l'information a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 78., 1. o.]) alapján közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az EURO AUTOMATIC PAYMENT szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9., 35–38., 42. és 45. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában tették.

4 2009. április 6-i határozatával az elbíráló a 35., 37., 38., 42. és 45. osztályba tartozó valamennyi szolgáltatás, valamint a 9. és 36. osztályba tartozó bizonyos áruk és szolgáltatások tekintetében elfogadta a lajstromozás iránti kérelmet. Ezzel szemben a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontjával összefüggésben értelmezett ugyanezen rendelet 7. cikkének (2) bekezdése (jelenleg a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja, illetve 7. cikkének (2) bekezdése) alapján a bejelentett védjegy lajstromozását a 9. és 36. osztályba tartozó többi árut és szolgáltatást illetően megtagadta. Az említett áruk és szolgáltatások az egyes osztályok tekintetében a következő leírásnak felelnek meg:

– 9. osztály: „automatikus elosztógépek, bankjegy-, jegy-, számlaegyenleg- és bankszámlakivonat-automaták, fizetési automaták, bankautomaták, memóriakártyák, intelligens mikrokártyák, mágneskártyák, mágneses személyazonosító kártyák, mágneses vagy mikroprocesszorral ellátott fizetési, hitel- vagy terhelőkártyák, vonalkód-leolvasók, pénzvizsgáló berendezések, mágneses adathordozók, optikai adathordozók, adatfeldolgozó berendezések, belső, fedélzeti távbeszélő készülékek, interfészek (informatikai), olvasóegységek (informatika), szoftverek (rögzített programok), könyvelőszoftverek, monitorok (számítógépprogramok), számítógépek, számítógépperifériák, számítógépprogramok (rögzített), operációs rendszerek számítógépekhez (rögzített), rádiótelefon készülékek, vevőkészülékek (audio-, video-), telefonkészülékek, hordozható telefonok, előzetes fizetést lehetővé tevő mechanizmusok televíziókészülékekhez, transzmitterek (távközlés), processzorok (központi adatfeldolgozó egységek), teljes banki, pénzügyi és biztosítási szolgáltatások távollevők közötti nyújtását lehetővé tévő informatikai programok és berendezések – azaz informatikai készülékek és berendezések –, biztonságos fizetési szoftverek elektronikus online távközlési hálózat részére, készülékek és berendezések elektronikus fizetéshez – azaz informatikai készülékek és berendezések –, informatikai berendezés elektronikus fizetéshez, számítógépprogramok elektronikus fizetési műveletekhez, elektronikus fizetési kártyák, pénzügyi ügyletek kezelését szolgáló villamos- és elektronikus berendezések”;

– 36. osztály: „bankügyletek, hitelirodák, követelésbehajtási ügynökségek, hitelkártya-szolgáltatások, terhelőkártya-szolgáltatások, pénzváltás, elszámolóházak, tőzsdeügynöki tevékenység, hitelirodák, pénzalapok elektronikus átutalása, jelzálog-hitelezés, bankügyletek, pénzügyi ügyletek, elektronikus fizetési szolgáltatások, értékek, pénzalapok, tőke, részvények, deviza és más pénzügyi eszközök elektronikus átutalása, online fizetési szolgáltatások elektronikus kommunikációs hálózaton, alkuszi/ügynöki tevékenység és ügyletek online elektronikus kommunikációs hálózaton".

5 2009. június 5-én a felperes fellebbezést nyújtott be az elbíráló határozatának azon részével szemben, amelyben az megtagadja a fenti 4. pontban leírt, 9. és 36. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában a bejelentett védjegy lajstromozását.

6 Az OHIM második fellebbezési tanácsa 2009. november 11-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) elutasította a fellebbezést.

7 A fellebbezési tanács – a bejelentett védjegynek az Európai Közösség angol nyelvű átlag- és szakember fogyasztói általi észlelésére támaszkodva – úgy vélte, hogy helyes a védjegyet alkotó három szóra vonatkozóan az elbíráló által elfogadott jelentés. A fellebbezési tanács ily módon egyrészt úgy vélte, hogy az „euro automatic payment" kifejezés közvetlenül a 9. osztályba tartozó áruk rendeltetését – azaz euróalapú automatikus fizetések teljesítésének lehetővé tételét – jelöli, másrészt pedig, hogy ez a kifejezés közvetlen információkkal szolgál a 36. osztályba tartozó szolgáltatások tárgyáról, azaz az euróalapú automatikus kifizetések és befizetések teljesítéséről. A fellebbezési tanács ezért többek között arra a következtetésre jutott, hogy a bejelentett védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében leíró jellegű.

A felek kérelmei

8 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– lajstromozza a bejelentett védjegyet a 9. és 36. osztályba tartozó valamennyi áru és szolgáltatás vonatkozásában;

– az OHIM-ot kötelezze a felperesnél az OHIM és a Törvényszék előtti eljárásokban felmerült költségek viselésére.

9 Az OHIM azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A második kereseti kérelem elfogadhatóságról

10 Az OHIM a második kereseti kérelem elfogadhatatlanságára alapított elfogadhatatlansági kifogásra hivatkozik, mivel az említett kereseti kérelem arra irányul, hogy a Törvényszék utasítsa az OHIM-ot a bejelentett védjegy lajstromozására a szóban forgó valamennyi áru és szolgáltatás tekintetében.

11 Második kereseti kérelmével a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék lajstromozza a bejelentett védjegyet.

12 Ez a kereseti kérelem kétféleképpen értelmezhető. Egyrészről fel lehet úgy fogni, mint amely arra irányul, hogy a Törvényszék utasítsa az OHIM-ot a bejelentett védjegy lajstromozására. Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a 40/94 rendelet 63. cikke (6) bekezdésének (jelenleg a 207/2009 rendelet 65. cikke (6) bekezdésének) megfelelően az OHIM köteles megtenni az uniós bíróság ítéletének végrehajtásához szükséges intézkedéseket. Ennélfogva a Törvényszék nem utasíthatja az OHIM-ot. Ez utóbbi kötelessége ugyanis a Törvényszék ítéletének rendelkező részéből és indokolásából levonni a következtetéseket (a Törvényszék T-331/99. sz., Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld kontra OHIM [Giroform] ügyben 2001. január 31-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-433. o.] 33. pontja; a Törvényszék T-164/03. sz., Ampafrance kontra OHIM – Johnson & Johnson [monBeBé] ügyben 2005. április 21-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1401. o.] 24. pontja, valamint a Törvényszék T-35/04. sz., Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia kontra OHIM – Ferrero [FERRÓ] ügyben 2006. március 15-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-785. o.] 15. pontja].

13 A felperes második kereseti kérelmét másrészről úgy is fel lehet fogni, mint amely arra irányul, hogy a Törvényszék a 207/2009 rendelet 65. cikkének (3) bekezdése

értelmében változtassa meg a megtámadott határozatot oly módon, hogy elfogadja azt a határozatot, amelyet a 40/94 rendelet rendelkezéseinek megfelelően a fellebbezési tanácsnak kellett volna meghoznia. Márpedig az OHIM-nak az e tárgyban hatáskörrel rendelkező szervezeti egységei nem hoznak a valamely közösségi védjegy lajstromozásának megállapítására olyan formális határozatot, amely fellebbezés tárgya lehet. Következésképpen a fellebbezési tanács a közösségi védjegy lajstromozására irányuló kérelemre vonatkozóan nem rendelkezik hatáskörrel. Ilyen körülmények között a Törvényszéknek nem feladata, hogy egy arra irányuló megváltoztatási kérelemről határozzon, amelynek tárgya hogy ilyen értelemben módosítsa a fellebbezési tanács határozatát (a Törvényszék T-285/08. sz., Securvita kontra OHIM [Natur-Aktien-Index] ügyben 2009. június 30-án hozott végzésének [EBHT 2009., II-2171. o.] 14., valamint 17–23. pontja).

14 Következésképpen a felperes második kereseti kérelmét mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

A keresetlevél 9. mellékletében szereplő dokumentumok elfogadhatóságról

15 Az OHIM azzal érvel, hogy a keresetlevél 9. melléklete elfogadhatatlan, mivel az az előtte folytatott eljárás során be nem nyújtott bizonyítékokat tartalmaz.

16 A felperes nem vitatja, hogy az említett bizonyítékok új keletűek.

17 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében – mivel a 207/2009 rendelet 65. cikke értelmében a Törvényszékhez benyújtott keresetek

az OHIM fellebbezési tanácsai által hozott határozatok jogszerűségének vizsgálatára irányulnak – a Törvényszéknek nem az a feladata, hogy az első ízben előtte benyújtott bizonyítékok fényében újból megvizsgálja a tényállási elemeket. Ugyanis ezeknek a bizonyítékoknak az elfogadása a Törvényszék eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-ába ütközik, amelynek értelmében a felek beadványai nem változtathatják meg a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-128/01. sz., DaimlerChrysler kontra OHIM [Calandre] ügyben 2003. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-701. o.] 18. pontját).

18 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a keresetlevél 9. mellékletében szereplő bizonyítékokat első alkalommal a Törvényszék előtt nyújtották be. Következésképpen az említett dokumentumokat mint elfogadhatatlanokat kell elutasítani.

Az ügy érdeméről

19 Keresetének alátámasztására a felperes két, a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának, illetve 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalapra hivatkozik.

A felek érvei

20 Az első jogalapot illetően a felperes azzal érvel, hogy az érintett vásárlóközönség nézőpontjából nincs kellően közvetlen és konkrét kapcsolat egyrészről a vitatott

megjelölés, másrészről pedig azon áruk és szolgáltatások között, amelyek tekintetében a lajstromozást megtagadták. Következésképpen a bejelentett védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében nem leíró jellegű.

21 Elsősorban, a szóban forgó megjelölést alkotó kifejezések jelentését illetően, a felperes egyrészről azzal érvel, hogy az „euro" szót az egységes európai pénznemre való utalásként lehet felfogni, másrészről pedig azzal, hogy a „payment" szó „fizetést" jelent. Az „automatic" kifejezést illetően – amelynek jelentése: „automatikus" – a felperes azzal érvel, hogy e kifejezés „akarat részvétele nélkül végzett tevékenységet" jelent. A felperes továbbá azt állítja, hogy az „automatic" kifejezésnek nincs semmiféle banki, illetve pénzügyi területhez tartozó jelentése.

22 Másodsorban az „euro automatic payment" kifejezés egészének jelentését illetően a felperes azzal érvel, hogy nem teszi a védjegyet leíró jellegűvé az, hogy az említett kifejezést alkotó elemek azonnal felismerhetők. A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács, bár nem kínált jelentést az „euro automatic payment" kifejezésre vonatkozóan, úgy tűnik, hogy az elbíráló által elfogadott jelentésre – azaz „az euróalapú automatikus fizetésre" – alapoz. Márpedig ez a kifejezés – az érintett vásárlóközönség és a szóban forgó áruk tekintetében – nem rendelkezik közvetlen, egyértelmű és azonnal felismerhető jelentéssel. Az „euro automatic payment" kifejezés ugyanis csupán homályos fogalom a fogyasztók számára, mivel némileg szokatlan, hogy valamely fizetésre automatikusan, azaz akaratnyilvánítás nélkül kerüljön sor.

23 A felperes harmadsorban azt állítja, hogy nem leíró jellegű a bejelentett védjegy a 9. osztályba tartozó azon árukat illetően, amelyek tekintetében a védjegyre vonatkozó lajstromozás iránti kérelmet elutasították.

24 Először is a „memóriakártyák, intelligens mikrokártyák, mágneskártyák, mágneses személyazonosító kártyák, mágneses vagy mikroprocesszorral ellátott fizetési, hitel- vagy terhelőkártyák, elektronikus fizetési kártyák" (a továbbiakban: a 9. osztályba tartozó kártyák), másrészről pedig a „mágneses adathordozók, optikai adathordozók, adatfeldolgozó berendezések, belső, fedélzeti távbeszélő készülékek, interfészek (informatikai), olvasóegységek (informatika), szoftverek (rögzített programok), könyvelőszoftverek, monitorok (számítógépprogramok), számítógépek, számítógépperiféria'k, számítógépprogramok (rögzített), operációs rendszerek számítógépekhez (rögzített), processzorok (központi adatfeldolgozó egységek), teljes banki, pénzügyi és biztosítási szolgáltatások távollevők közötti nyújtását lehetővé tévő informatikai programok és berendezések – azaz informatikai készülékek és berendezések –, biztonságos fizetési szoftverek elektronikus online távközlési hálózat részére, készülékek és berendezések elektronikus fizetéshez – azaz informatikai készülékek és berendezések –, informatikai berendezés elektronikus fizetéshez, számítógépprogramok elektronikus fizetési műveletekhez, elektronikus fizetési kártyák, pénzügyi ügyletek kezelését szolgáló villamos- és elektronikus berendezések", valamint a „rádiótelefon készülékek, vevőkészülékek (audio-, video-), telefonkészülékek, hordozható telefonok, előzetes fizetést lehetővé tevő mechanizmusok televíziókészülékekhez, transzmitterek (távközlés)" (a továbbiakban: a 9. osztályba tartozó informatikai és távközlési áruk) tekintetében a felperes lényegében azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megalapozatlanul alkalmazott általános érvelést a fent említett árukra, mivel a 9. osztályba tartozó kártyák közül némelyik nem teszi lehetővé fizetés teljesítését, valamint hogy a 9. osztályba tartozó informatikai és távközlési áruk némelyike nem foglalhat magában fizetési mechanizmust.

25 A felperes másodszor azzal érvel, hogy – a megtámadott határozatban szereplő kijelentésekkel ellentétben – a „bankjegy-automaták", „pénzvizsgáló berendezések", „bankautomaták" és „vonalkód-leolvasók" segítségével végzett, a védjegybejelentésben különállóan szereplő műveleteket nem lehet fizetési műveletekként elemezni. A felperes tehát azt állítja, hogy az ütköző védjegy sem ezen áruk, sem pedig azok valamely jellemzője tekintetében nem leíró jellegű.

26 A felperes harmadszor azzal érvel, hogy – a megtámadott határozatban szereplő kijelentésekkel ellentétben – a védjegybejelentésben szereplő „számlaegyenleg- és bankszámlakivonat-automaták" nem kapcsolódnak elválaszthatatlanul a „bankjegy-automatákhoz", valamint hogy mindenesetre még ennek feltételezése esetén sem kapcsolódnak ez utóbbiak önmagukban – a „számlaegyenleg- és bankszámlakivonat-automatákhoz" hasonlóan – semmilyen fizetési művelethez.

27 Negyedszer – az „automatikus elosztógépeket" és „jegyautomatákat" illetően –, mivel az említett gépeken keresztül kínált szolgáltatás igénybevétele céljából eszközölt fizetést nem automatikusan, hanem önkéntes alapon teljesítik, az „automatic" elemnek az „euro" és „payment" elemekkel való társítása a kifejezést pusztán felidéző, de nem leíró jellegűvé teszi az említett áruk tekintetében.

28 A felperes ötödször azt állítja, hogy azzal, hogy a 9. osztályba tartozó egyes áruk tekintetében külön-külön kérte a bejelentett védjegyként való oltalmat, különálló oltalmat kívánt élvezni egyrészt a valamely fizetési művelet teljesítését lehetővé tevő áruk, másrészt pedig a semmilyen fizetési művelethez nem kapcsolódó áruk tekintetében.

29 A felperes negyedsorban azt állítja, hogy a bejelentett védjegy nem leíró jellegű a fenti 4. pontban szereplő, a 36. osztályba tartozó azon szolgáltatásokat (a továbbiakban: a 36. osztályba tartozó szolgáltatások) illetően, amelyek tekintetében a védjegybejelentést elutasították.

30 Elsőször is a „tőzsdeügynöki tevékenységgel” kapcsolatos szolgáltatásokat illetően a felperes azt állítja, hogy azok az értéktőzsdén tevékenykedő közvetítő szakmájának felelnek meg. A felperes azt állítja, hogy a bejelentett védjegy sem az említett szolgáltatások tárgya, sem pedig ez utóbbiak valamely jellemzője tekintetében nem leíró jellegű. Ugyanez a következtetés alkalmazható az „online elektronikus kommunikációs hálózaton végzett alkuszi/ügynöki tevékenységgel” kapcsolatos szolgáltatásokra.

31 Másodszor, a „pénzváltást” illetően a felperes vitatja a fellebbezési tanács azon elemzését, amely szerint e műveletek fizetés teljesítését vonnák maguk után. Következésképpen a bejelentett védjegy sem az említett szolgáltatások, sem pedig azok valamely jellemzője tekintetében nem leíró jellegű.

32 Ötödsorban a felperes azzal érvel – elsőként a védjegybejelentésben szereplő, a banki és pénzügyi területhez tartozó azon árukat és szolgáltatásokat illetően, amelyek tekintetében a „payment” és az „euro” elemek felidézőek lehetnek –, hogy mivel az „euro automatic payment” kifejezés nem rendelkezik közvetlen, egyértelmű és azonnal felismerhető jelentéssel, az érintett vásárlóközönség által elvégzett alapos elemzést követően e kifejezés legfeljebb felidéző jellegű lehet az említett területet illetően. A felperes szerint a szóban forgó áruk és szolgáltatások a következők:

– a 9. osztályba tartozó árukat illetően a „mágneses vagy mikroprocesszorral ellátott fizetési, hitel- vagy terhelőkártyák, fizetési automaták, bankautomaták, előzetes fizetést lehetővé tevő mechanizmusok televíziókészülékekhez, teljes banki, pénzügyi és biztosítási szolgáltatások távollevők közötti nyújtását lehetővé tévő informatikai programok és berendezések – azaz informatikai készülékek és berendezések –, biztonságos fizetési szoftverek elektronikus online távközlési hálózat részére, készülékek és berendezések elektronikus fizetéshez – azaz informatikai készülékek és berendezések –, informatikai berendezés elektronikus fizetéshez, számítógépprogramok elektronikus fizetési műveletekhez, elektronikus

fizetési kártyák, pénzügyi ügyletek kezelését szolgáló villamos- és elektronikus berendezések";

– a 36. osztályt illetően a fenti 4. pontban említett valamennyi szolgáltatás a következők kivételével: „pénzváltás, tőzsdeügynöki tevékenység, hitelirodák, részvények és más pénzügyi eszközök elektronikus átutalása, alkuszi/ügynöki tevékenység online elektronikus kommunikációs hálózaton".

33 Márpedig a bejelentett védjegy nem tekinthető leíró jellegűnek, mivel a szóban forgó áruk és szolgáltatások tekintetében pontatlan és érthetetlen kifejezést alkalmaz. A felperes – érvelésének alátámasztására – az OHIM korábbi gyakorlatára hivatkozik, és azzal érvel, hogy valamely pusztán felidéző megjelölés lajstromozása nem tagadható meg a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján.

34 Másodszor, a felperes szerint nem a banki és pénzügyi területhez tartozó többi árut és szolgáltatást illetően, az „euro" és a „payment" elemek nem felidézőek, hanem önkényesek. Ily módon az „euro automatic payment" elemek kombinációja nem rendelkezik jelentéssel. A kifejezés tehát sem a szóban forgó áruk és szolgáltatások tekintetében, sem pedig valamely jellemzőjük tekintetében nem leíró jellegű.

35 Következésképpen a felperes azt állítja, hogy a bejelentett védjegy nem leíró jellegű azon árukat és szolgáltatásokat illetően, amelyek tekintetében a lajstromozást megtagadták, hanem önkényes, illetve pusztán felidéző jellegű.

36 A felperes hatodsorban azt kifogásolja, hogy a fellebbezési tanács nem bizonyította azt, hogy a bejelentett védjegyet mennyiben „használják szokásosan az érintett áruk, illetve szolgáltatások reklámozására". A fellebbezési tanács ugyanis nem bizonyította, hogy a szóban forgó megjelölést leíró célokra használják, illetve a jövőben majd azokra használhatják.

37 Az OHIM vitatja a felperes érveit.

A Törvényszék álláspontja

38 A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak. E leíró jellegű megjelöléseket alkalmatlannak tartják az eredetmegjelölés funkcióját ellátó védjegy alapvető rendeltetésének betöltésére (lásd a Bíróság C-191/01. P. sz., OHIM kontra Wrigley ügyben 2003. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-12447. o.] 29. és 30. pontját).

39 E megközelítésben azok a jelek vagy adatok esnek a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának hatálya alá, amelyek az érintett fogyasztói kör szempontjából általános használatban közvetlenül vagy egyik lényeges jellemzőjére utalással megjelölhetik azt az árut vagy szolgáltatást, amelynek tekintetében a lajstromozást kérték (a Bíróság C-383/99. P. sz., Procter & Gamble kontra OHIM ügyben 2001. szeptember 20-án hozott ítéletének [EBHT 2001., I-6251. o.] 39. pontja és a Törvényszék T-19/04. sz., MetsoPaper Automation kontra OHIM [PAPERLAB] ügyben 2005. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-2383. o.] 24. pontja).

40 Ebből következik, hogy valamely megjelölés akkor esik a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában megállapított tilalom hatálya alá, ha olyan kellően közvetlen és konkrét kapcsolatban van a szóban forgó árukkal vagy szolgáltatásokkal, amely alapján az érintett vásárlóközönség azonnal és további gondolkodás nélkül a szóban forgó áruk és szolgáltatások, illetve egyik jellemzőjük leírását ismerheti fel benne (a fenti 39. pontban hivatkozott PAPERLAB-ügyben hozott ítélet 25. pontja).

41 Ily módon valamely védjegy leíró jellegét egyrészt a bejelentéssel érintett áruk és szolgáltatások vonatkozásában kell megítélni, másrészt pedig az alapján, hogy milyen képet alkot róla a célzott vásárlóközönség, amely az ezen áruk és szolgáltatások fogyasztóiból áll (a Törvényszék T-207/06. sz., Europig kontra OHIM [EUROPIG] ügyben 2007. június 14-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-1961. o.] 30. pontja).

42 A jelen ügyben a felek nem vitatják, hogy a fellebbezési tanács jogosan állapíthatta meg azt, hogy az érintett vásárlóközönség a Közösség angol nyelvű fogyasztóiból áll, hogy az említett vásárlóközönség szakember és nem szakember fogyasztókat egyaránt magában foglal, valamint hogy az említett vásárlóközönségről általában feltételezni kell, hogy szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő. Ugyanígy az sem vitatott, hogy a bejelentett védjegyet alkotó három szóbeli elem olyan angol szavakat képez, amelyeket ugyanezen vásárlóközönség megért.

43 Elöljáróban, megalapozatlanként kell elutasítani a felperes által felhozott azon érvet is (lásd a fenti 36. pontot), amely szerint a fellebbezési tanács nem bizonyította, hogy a szóban forgó megjelölést leíró célokra használják, illetve a jövőben majd azokra használhatják.

44 Az ítélkezési gyakorlatból ugyanis kitűnik, hogy jóllehet a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja azt a közérdekű célt szolgálja, hogy a védjegybejelentésben foglalt áruk vagy szolgáltatások jellemzőit leíró jeleket vagy adatokat mindenki szabadon használhassa (a fenti 38. pontban hivatkozott OHIM kontra Wrigley ügyben

hozott ítélet 31. pontja), alkalmazásának azonban nem feltétele, hogy – harmadik személyek tekintetében – a rendelkezésre állás követelményének konkrét, tényleges vagy komoly indoka legyen (a Törvényszék T-106/00. sz., Streamserve kontra OHIM [STREAMSERVE] ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-723. o.] 39. pontja).

45 Következésképpen – a fenti 40. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően – azt kell megvizsgálni, hogy a bejelentett védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában megállapított tilalom hatálya alá tartozik-e. E tekintetben ennek vizsgálata során a bejelentett védjegyet egészében kell figyelembe venni (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-273/05. P. sz., OHIM kontra Celltech ügyben 2007. április 19-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-2883. o.] 78–80. pontját).

46 Az „euro automatic payment" kifejezést illetően meg kell állapítani, hogy az nem mutat eltérést az angol nyelv szintaktikai vagy lexikális szabályaihoz képest, hanem – éppen ellenkezőleg – e szabályoknak megfelel (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-356/00. sz., DaimlerChrysler kontra OHIM [CARCARD] ügyben 2002. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-1963. o.] 29. pontját). Ezt a kérdést illetően a felek nem vitatják, hogy az „automatic" melléknév nyilvánvalóan a „payment" főnév jelzője.

47 A bejelentett védjegyet alkotó elemek jelentését illetően nem vitatott egyrészről az, hogy az „euro" elemet fel lehet fogni az egységes európai pénznemre való utalásként, másrészről pedig az, hogy a „fizetést" jelentő „payment" elem általános jelentése – figyelemmel az érintett vásárlóközönségre – pénzösszegnek valamely vagyoni kötelezettség teljesítése céljából történő megfizetése. Az „automatic" elem jelentését illetően, a felperes szerint az az akarat részvétele nélkül végzett tevékenységre utal. Következésképpen – továbbra is a felperes szerint – az „euro automatic payment" kifejezés nem rendelkezik közvetlen, egyértelmű és azonnal felismerhető jelentéssel.

48 Még ha az „automatic” elem valamely tevékenység önműködően való végzésére, illetve valamely folyamat önálló alkalmazására képes mechanizmusra is utal, ez a körülmény nem zárja ki azt, hogy az említett mechanizmust emberi szándékkal lehessen kezdeményezni, vagy akár fenntartani. Ez a helyzet például a valamely bankintézménynél harmadik személyek javára teljesített fizetés telepítése esetében. Ily módon – a felperes által állítottakkal ellentétben – az „euro automatic payment” kifejezést lehet akként értelmezi, hogy az valamely, euróban teljesített fizetés automatikus folyamatának elvégzésére utal, ami magában foglalja a felhasználó azon döntését, hogy azt alkalomszerűen vagy folyamatosan, önként veszi igénybe.

49 Egyébiránt – a felperes által állítottakkal ellentétben – az OHIM jogosan érvel azzal, hogy a banki és pénzügyi területen az angol nyelvben gyakorta használják az e nyelv azon szavainak családjából eredő „automatic” szót, amelynek szótöve az „automat”. Ily módon például az „automat” rendszerint bankjegy-automatát jelöl, az „automated teller machine” kifejezés pedig bankautomatát vagy bankjegykiadó automatát jelöl. Következésképpen az érintett vásárlóközönség számára semmi meglepő vagy szokatlan nem lesz abban, hogy az angol nyelvben az „automatic” és „payment” szavakat a banki és pénzügyi területen egymáshoz társítva alkalmazzák.

50 Végül emlékeztetni kell arra, hogy nem akadályozza meg a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában előírt feltétlen kizáró ok alkalmazását az, hogy a bejelentett védjegynek – a felperes állításának megfelelően – lehetnek más jelentései is. Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében ugyanis az említett rendelkezés alapján valamely szómegjelölés lajstromozását akkor is el kell elutasítani, ha legalább egy lehetséges jelentése az érintett áruk vagy szolgáltatások valamely jellemzőjét jelöli meg (a fenti 38. pontban hivatkozott, OHIM kontra Wrigley ügyben hozott ítélet 32. pontja, valamint a Törvényszék T-15/09. sz., Euro-Information kontra OHIM [EURO AUTOMATIC CASH] ügyben 2010. március 9-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 39. pontja).

51 A fentiek alapján azt a következtetést kell levonni, hogy a fellebbezési tanács jogosan állapította meg, hogy helyes az elbíráló által az „euro automatic payment" kifejezés tekintetében elfogadott jelentés, azaz az euróalapú automatikus fizetés. Az ehhez hasonló kifejezést tehát úgy kell értelmezni, hogy az az euróban teljesített olyan fizetési mechanizmust jelent, amelynek alkalomszerű vagy folyamatos igénybevétele mellett a fogyasztó önkéntesen döntött, amely mechanizmus képes valamely tevékenység önműködően való végzésére, illetve valamely folyamat önálló alkalmazására. Márpedig meg kell állapítani, hogy ezt a jelentést az érintett vásárlóközönség anélkül képes érzékelni, hogy alapos elemzésre vagy szellemi erőfeszítésre volna szükség.

52 Következésképpen megalapozatlanként el kell utasítani a felperes azon érvelését, miszerint az „euro automatic payment" kifejezés nem rendelkezik közvetlen, egyértelmű és azonnal felismerhető jelentéssel.

53 Így ezután azt kell megvizsgálni, hogy az „euro automatic payment" kifejezésnek tulajdonítandó jelentésre tekintettel ezt a kifejezést leíró jellegűnek kell-e tekintetni azon áruk és szolgáltatások tekintetében, amelyekre a védjegy lajstromozását kérték.

54 E tekintetben elsősorban a valamely közösségi védjegybejelentés vizsgálata során tiszteletben tartandó lényeges alakiságokat illetően az ítélkezési gyakorlatból – az indokolási kötelezettség tekintetében – kitűnik, hogy egyrészt a kizáró okok vizsgálatának a védjegybejelentésben szereplő valamennyi árura és szolgáltatásra vonatkoznia kell, és hogy másrészt az illetékes hatóságnak a védjegy lajstromozását megtagadó bejelentést elutasító határozatát főszabály szerint valamennyi említett áru vagy szolgáltatás vonatkozásában meg kell indokolnia (lásd a Törvényszék T-405/07. és T-406/07. sz., CFCMCEE kontra OHIM [P@YWEB CARD és PAYWEB CARD] egyesített ügyekben 2009. május 20-án hozott ítéletének [EBHT 2009., II-1441. o.] 54. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). A Bíróság ezen túlmenően pontosította, hogy az említett indokolási kötelezettség abból a lényeges követelményből is ered, hogy valamely hatóságnak a közösségi jog által biztosított jogban való részesítést elutasító valamennyi határozata bírói felülvizsgálat tárgya lehessen, amely felülvizsgálatnak biztosítania kell az adott jog hatékony védelmét, és ebből adódóan az indokolás jogszerűségére kell irányulnia. Ha azonban valamely áru- vagy szolgáltatáscsoportra

ugyanaz a kizáró ok vonatkozik, az illetékes hatóságnak elegendő valamennyi érintett árura és szolgáltatásra vonatkozóan átfogó indokolást adnia (a Bíróság C-239/05. sz. BVBA Management, Training en Consultancy ügyben 2007. február 15-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-1455. o.] 34–37. pontja, és a fent hivatkozott, P@YWEB CARD és PAYWEB CARD egyesített ügyekben hozott ítélet 54. pontja).

55 Mindemellett az OHIM azon lehetősége, hogy átfogó indokolást adjon valamely feltétlen kizáró oknak valamely áru- vagy szolgáltatáskategória, illetve -csoport esetében történő alkalmazásáról, nem hiúsíthatja meg az EK 253. cikk és a 207/2009 rendelet 75. cikkének első mondata szerinti indokolási kötelezettség által követett célt, amely abban áll, hogy lehetővé kell tenni a közösségi védjegy lajstromozását megtagadó határozat hatékony bírói ellenőrzését. Következésképpen meg kell követelni, hogy ezek az áruk és szolgáltatások egymással olyan kellően közvetlen és konkrét kapcsolatot mutassanak, hogy kellőképpen homogén áru- vagy szolgáltatáskategóriát, illetve -csoportot alkossanak ahhoz, hogy az az OHIM számára lehetővé tegye az átfogó indokolást. Márpedig önmagában az a tény, hogy az érintett áruk és szolgáltatások a Nizzai Megállapodás szerinti ugyanazon osztályba tartoznak, ehhez nem elegendő, mivel ezek az osztályok gyakran olyan áruk és szolgáltatások széles skáláját ölelik fel, amelyek nem szükségszerűen mutatnak egymással ilyen kellően közvetlen és konkrét kapcsolatot (lásd a fenti 54. pontban hivatkozott, P@YWEB CARD és PAYWEB CARD egyesített ügyekben hozott ítélet 55. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

56 Másodsorban valamely közösségi védjegybejelentés érdemi vizsgálatát illetően az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a 207/2009 rendelet alapján az OHIM-nak valamely közösségi védjegybejelentést mindazon áruval és szolgáltatással kapcsolatban meg kell vizsgálnia, amelyek szerepelnek azon áruk és szolgáltatások jegyzékén, amelyekre a lajstromozást kérik, figyelemmel arra, hogy amennyiben az említett jegyzék egy vagy több áru- vagy szolgáltatáskategóriát foglal magában, az OHIM-nak nem kell az egyes kategóriákba tartozó minden árut vagy szolgáltatást elemeznie, hanem vizsgálatát a szóban forgó kategóriára mint olyanra kell lefolytatnia (lásd ebben az

értelemben a Törvényszék T-304/06. sz., Reber kontra OHIM – Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli [Mozart] ügyben 2008. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2008., II-1927. o.] 22. és 23. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

57 Következésképpen, harmadsorban – a fenti 54. és 55. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra figyelemmel – analógia útján meg kell állapítani, hogy a valamely közösségi védjegybejelentés vizsgálatával kapcsolatos, a fenti 56. pontban szereplő érdemi feltételeket illetően az OHIM csak abban az esetben végezhet áru-, illetve szolgáltatáskategóriánkénti átfogó vizsgálatot, ha az érintett áruk, illetve szolgáltatások egymással olyan kellően közvetlen és konkrét kapcsolatot mutatnak, hogy kellőképpen homogén áru- vagy szolgáltatáskategóriát alkothatnak.

58 A fenti elvekre tekintettel kell ellenőrizni, hogy a fellebbezési tanács jogilag kielégítő módon vizsgálta-e meg a bejelentett védjegy leíró jellegét az érintett áruk és szolgáltatások vonatkozásában.

– A 9. osztályba tartozó kártyákról

59 A 9. osztályba tartozó kártyák – azaz a „memóriakártyák, intelligens mikrokártyák, mágneskártyák, mágneses személyazonosító kártyák, mágneses vagy mikroprocesszorral ellátott fizetési, hitel- vagy terhelőkártyák, elektronikus fizetési kártyák” – vonatkozásában a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 20. pontjában megállapította, hogy mivel az említett kártyákat lehet fizetések elvégzésére használni, a bejelentett védjegy a szóban forgó áruk rendeltetését illetően leíró jellegű.

60 E tekintetben mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy amennyiben az ugyanazon közönséget – azaz a nagyközönséget, valamint a szakembereket – célzó ezen áruk (digitális) adatleolvasó és -feldolgozó eszköz segítségével információk rögzítésére és továbbítására alkalmas mágnescsíkkal, mikroprocesszorral vagy chippel ellátott kártya formáját öltik, az említett áruk hasonló vagy akár azonos jellemzőik és funkcióik miatt homogén árucsoportot alkotnak.

61 E kártyák ugyanis lehetővé teszik a rajtuk rögzített információknak és adatoknak valamely távközlési rendszeren – például az interneten, kábeles vagy műholdas hálózaton – történő továbbítását valamely szolgáltatásnyújtó részére annak lehetővé tétele érdekében, hogy az utóbbi azonosíthassa a birtokosukat és annak hozzáférési jogát. Márpedig az információk és adatok ehhez hasonló továbbítása lehetővé teheti többek között azt, hogy az ilyen kártyákák birtokosa elektronikus fizetések teljesítése céljából – adott esetben ellenérték fejében – hozzáférjen az említett rendszerhez (lásd analógia útján a fenti 54. pontban hivatkozott, P@YWEB CARD és PAYWEB CARD egyesített ügyekben hozott ítélet 59. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

62 A fellebbezési tanács tehát egyrészről jogosan állapíthatta meg azt, hogy ez az árukategória közös jellemzőket mutat – köztük az euróalapú kifizetések teljesítésének lehetővé tételét –, következésképpen pedig jogosan végezte el az ezen áruk tekintetében bejelentett közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelem kategóriánkénti átfogó vizsgálatát, másrészről pedig joggal ítélhette meg úgy, hogy az e kategóriába tartozó és az „euro automatic payment” megjelöléssel ellátott árukkal szembesülő érintett vásárlóközönség azonnal és további gondolkodás nélkül azt fogja gondolni, hogy euróalapú automatikus fizetések teljesítésére szolgáló kártyákról van szó.

63 Következésképpen a fellebbezési tanács jogosan vonhatta le azt a következtetést, hogy a bejelentett védjegy a szóban forgó kártyák tekintetében leíró jelleggel rendelkezik.

– A 9. osztályba tartozó informatikai és távközlési árukról

64 A 9. osztályba tartozó informatikai és távközlési áruk, azaz az informatika területére tartozó „mágneses adathordozók, optikai adathordozók, adatfeldolgozó berendezések, belső, fedélzeti távbeszélő készülékek, interfészek (informatikai), olvasóegységek (informatika), szoftverek (rögzített programok), könyvelőszoftverek, monitorok (számítógépprogramok), számítógépek, számítógépperiféria̓k, számítógépprogramok (rögzített), operációs rendszerek számítógépekhez (rögzített), processzorok (központi adatfeldolgozó egységek), teljes banki, pénzügyi és biztosítási szolgáltatások távollevők közötti nyújtását lehetővé tévő informatikai programok és berendezések – azaz informatikai készülékek és berendezések –, biztonságos fizetési szoftverek elektronikus online távközlési hálózat részére, készülékek és berendezések elektronikus fizetéshez – azaz informatikai készülékek és berendezések –, informatikai berendezés elektronikus fizetéshez, számítógépprogramok elektronikus fizetési műveletekhez, elektronikus fizetési kártyák, pénzügyi ügyletek kezelését szolgáló villamos- és elektronikus berendezések”, valamint a távközlés területére tartozó „rádiótelefon készülékek, vevőkészülékek (audio-, video-), telefonkészülékek, hordozható telefonok, előzetes fizetést lehetővé tevő mechanizmusok televíziókészülékekhez, transzmitterek (távközlés)” vonatkozásában a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 22. pontjában megállapította, hogy ezen áruk mindegyike automatikus fizetési mechanizmussal rendelkezhet, következésképpen kellően közvetlen és konkrét kapcsolat van a bejelentett védjegy és az említett áruk között.

65 Elsősorban ami a 9. osztályba tartozó informatikai árukat illeti, amennyiben az ugyanazon közönséget – azaz a nagyközönséget, valamint a szakembereket – célzó áruk mindegyike képes információk és adatok rögzítésére, tárolására, kezelésére, továbbítására és továbbközvetítésére, az említett áruk hasonló vagy akár azonos jellemzőik és funkcióik miatt homogén árucsoportot alkotnak. Ezen áruk ugyanis – a kártyákkal kapcsolatban a fenti 61. pontban kifejtettekkel azonos okok miatt – lehetővé teszik

többek között azt, hogy birtokosuk – akár távollévők között is – elektronikus fizetéseket teljesítsen.

66 A fellebbezési tanács tehát egyrészről jogosan állapíthatta meg azt, hogy ez az árukategória közös jellemzőket mutat – köztük az euróalapú kifizetések teljesítésének lehetővé tételét –, következésképpen pedig jogosan végezte el az ezen áruk tekintetében bejelentett közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelem kategóriánkénti átfogó vizsgálatát, másrészről pedig joggal ítélhette meg úgy, hogy az e kategóriába tartozó és az „euro automatic payment" megjelöléssel ellátott árukkal szembesülő érintett vásárlóközönség azonnal és további gondolkodás nélkül azt fogja gondolni, hogy távközlési hálózathoz kapcsolódó olyan áruról van szó, amely fizetések euróban történő közvetlen teljesítését az említett hálózat segítségével számára lehetővé tevő automatikus fizetési mechanizmussal rendelkezik.

67 Másodsorban, ami a 9. osztályba tartozó távközlési árukat illeti, amennyiben az ugyanazon közönséget – azaz a nagyközönséget, valamint a szakembereket – célzó áruk mindegyike képes információk és adatok rögzítésére, kezelésére, továbbítására és továbbközvetítésére, az említett áruk hasonló vagy akár azonos jellemzőik és funkcióik miatt homogén árucsoportot alkotnak. Ezen áruk ugyanis – a kártyákkal kapcsolatban a fenti 61. pontban kifejtettekkel azonos okok miatt – lehetővé teszik többek között azt, hogy birtokosuk – akár távollévők között is – elektronikus fizetéseket teljesítsen. A fentiek szintén helytállóak a „televíziókészülékekhez használt előzetes fizetést lehetővé tevő mechanizmusok" esetében, amennyiben e mechanizmusok – például a dekóder vagy a kábeles, illetve műholdas hálózaton kínált fizetős televízióműsorok vevőegysége – kártyát (amelyet gyakran „smartcard"-nak neveznek) és olyan elemet tartalmaznak, amely lehetővé teszi e kártya behelyezését az említett hálózathoz való fizetős hozzáférés engedélyezése érdekében (lásd analógia útján a fenti 54. pontban hivatkozott, P@YWEB CARD és PAYWEB CARD egyesített ügyekben hozott ítélet 59. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

68 A fellebbezési tanács tehát egyrészről jogosan állapíthatta meg azt, hogy ez az árukategória közös jellemzőket mutat – köztük az euróalapú kifizetések teljesítésének lehetővé tételét –, következésképpen pedig jogosan végezte el az ezen áruk tekintetében bejelentett közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelem kategóriánkénti átfogó vizsgálatát (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-396/07. sz., France Télécom kontra OHIM [UNIQUE] ügyben 2009. szeptember 23-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 29. pontját), másrészről pedig joggal ítélhette meg úgy, hogy az e kategóriába tartozó és az „euro automatic payment" megjelöléssel ellátott árukkal szembesülő érintett vásárlóközönség azonnal és további gondolkodás nélkül azt fogja gondolni, hogy távközlési hálózathoz kapcsolódó olyan áruról van szó, amely fizetések euróban történő közvetlen teljesítését az említett hálózat segítségével számára lehetővé tevő automatikus fizetési mechanizmussal rendelkezik.

69 Következésképpen a fellebbezési tanács jogosan vonhatta le azt a következtetést, hogy a bejelentett védjegy a szóban forgó informatikai és távközlési áruk tekintetében leíró jelleggel rendelkezik.

– A 9. osztályba tartozó további árukról

70 Elsősorban a „fizetési automatákat" és a „bankautomatákat" illetően – ahogyan azt a megtámadott határozat 15. pontjában a fellebbezési tanács tette, továbbá a felperes állításával ellentétesen – meg kell állapítani, hogy az előbbiek célja, valamint az utóbbiak lehetséges és valószínű célja az automatikus fizetések teljesítése.

71 A bejelentett védjegyet tehát az érintett áruk technikai funkciójának – azaz fizetések euróban való teljesítése lehetőségének – jelöléseként vagy valamely tulajdonságukra – azaz az automata jellegre – vonatkozóként fogják érzékelni, ami az érintett

vásárlóközönség említett árukkal kapcsolatos választása során számításba jöhet. Következésképpen a bejelentett védjegy az érintett vásárlóközönség részére a szóban forgó áruk egyik alapvető jellemzőjéről nyújt tájékoztatást, azaz arról, hogy euróalapú automatikus fizetések teljesítését lehetővé tevő mechanizmussal rendelkeznek vagy rendelkezhetnek.

72 Ebből következik, hogy mivel az „euro automatic payment" kifejezést – az érintett vásárlóközönség szempontjából – a kereskedelemben rendszerint alkalmazhatják a „fizetési automaták" és a „bankautomaták" valamely jellemzőjének jelölésére, a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a szóban forgó védjegy az említett áruk rendeltetése tekintetében leíró jellegű.

73 Másodsorban, a „pénzvizsgáló berendezések", az „automatikus elosztógépek", a „jegyautomaták" és a „vonalkód-leolvasók" vonatkozásában a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 17., 19. és 21. pontjában úgy vélte, hogy ezen áruk mindegyike automatikus fizetési mechanizmussal rendelkezik, vagy ilyen mechanizmusnak a része. A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 19. és 21. pontjában továbbá pontosította, hogy a „pénzvizsgáló berendezések" és a „vonalkód-leolvasók" szorosan kapcsolódhatnak az olyan automatikus fizetési eszközökhöz, mint a jegyeket és más tárgyakat osztó automaták, ekként pedig az utóbbiakkal azonos rendeltetésük lehet.

74 Mindezek után – a fenti 51. pontban kifejtetteknek megfelelően – az euróalapú automatikus fizetést úgy kell értelmezni, hogy az olyan fizetési mechanizmust jelent, amelynek alkalomszerű vagy folyamatos igénybevétele mellett a fogyasztó önkéntesen döntött, amely mechanizmus képes valamely tevékenység önműködően való végzésére, illetve valamely folyamat önálló alkalmazására.

75 A fenti megállapításokból következik, hogy – a felperes állításával ellentétben – valamely az „automatikus elosztógépeken" és „jegyautomatákon" keresztül euróban teljesített fizetés automatikus jellege nem zárja ki a fogyasztó szándékának kinyilvánítását.

76 Következésképpen a fellebbezési tanács jogosan állapította meg, hogy a bejelentett védjegy a „pénzvizsgáló berendezések", az „automatikus elosztógépek", a „jegyautomaták" és a „vonalkód-leolvasók" rendeltetése tekintetében leíró jellegű, mivel a szóban forgó áruk automatikus fizetési mechanizmussal rendelkeznek, illetve ilyen mechanizmus részei lehetnek.

77 Harmadsorban a „bankjegy-automaták" vonatkozásában a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 18. pontjában megállapította, hogy amikor a bankjegy-automaták bizonyos pénzösszeget adnak ki a bankkártya jogosultjának, az a bankintézmény, amelyhez az említett automata tartozik, mindössze annyit tesz, hogy – a bank bankkártya jogosultja felé fennálló tartozásának kiegyenlítésére irányuló kötelezettség teljesítése keretében – pénzösszeget fizet. A bejelentett védjegy következésképpen leíró jellegű azon áruk tekintetében, amelyek rendeltetése szorosan kapcsolódik a fizetés fogalmához. Márpedig – a felperes állításával ellentétben – úgy kell tekinteni, hogy nem kizárt az, hogy az érintett vásárlóközönség a bejelentett védjegyet többek között a fizetésekhez hasonló, készpénzfelvétellel kapcsolatos műveleteket leíróként érzékeli.

78 Mindenesetre az OHIM-hoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy a bankjegy-automaták, a fizetések vagy átutalások teljesítéséhez hasonló puszta készpénzfelvételtől akár – a megtámadott határozat 18. pontjában meghatározottaknak megfelelően – a számlaegyenleg kiadásáig, funkciók széles körét kínálhatják. Következésképpen az érintett vásárlóközönség leíró jellegűnek fogja érzékelni azokat a megjelöléseket, amelyek szerint valamely áru automatikus fizetések euróban történő teljesítését teheti lehetővé, amennyiben ez a jellemző releváns az érintett áruval kapcsolatban (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-77/09. sz., hofherr communikation kontra OHIM

[NATURE WATCH] ügyben 2010. március 9-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 30. pontját), a jelen ügyben pedig nyilvánvalóan ez a helyzet.

79 A fellebbezési tanács tehát helyesen állapította meg, hogy a bejelentett védjegy a „bankjegy-automaták" rendeltetése tekintetében leíró jellegű.

80 Ezen túlmenően meg kell jegyezni, hogy a fenti 44. pontban megállapított rendelkezésre állási követelmény – amely értelmében a védjegybejelentésben foglalt áruk vagy szolgáltatások jellemzőit leíró jeleket vagy adatokat mindenki szabadon használhatja –, azt jelenti, hogy a felperesnek a – bankjegy-automatáikba euróalapú automatikus fizetési mechanizmust esetleg beépítő – versenytársai szabadon használhatják az „euro automatic payment" kifejezést.

81 Negyedsorban a „számlaegyenleg- és bankszámlakivonat-automaták" vonatkozásában a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 18. pontjában lényegében úgy vélte, hogy azok szorosan kapcsolódnak a „bankjegy-automatákhoz", mivel ez a két áru egyetlen készülékben ötvöződik, következésképpen pedig a bejelentett védjegy a szóban forgó két áru tekintetében azonos, leíró jellegű konnotációval érzékelhető.

82 Meg kell ugyanis állapítani, hogy egyrészről a „számlaegyenleg- és bankszámlakivonat-automaták", másrészről pedig a „bankjegy-automaták" egyetlen gépbe is foglalhatók, valamint hogy következésképpen – az utóbbiakhoz hasonlóan – az előbbiek is kínálhatnak egyéb funkciókat. Ebből következik, hogy az érintett vásárlóközönség leíró jellegűnek fogja érzékelni a bejelentett védjegyet a szóban forgó áruk valamely

lényeges jellemzőjét, azaz azt illetően, hogy azok euróalapú automatikus fizetési mechanizmussal rendelkezhetnek.

83 Következésképpen a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a bejelentett védjegy a „számlaegyenleg- és bankszámlakivonat-automaták" tekintetében leíró jellegű.

84 A fenti megfontolások összességéből kitűnik, hogy a fellebbezési tanács a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában szereplő rendelkezésekre tekintettel helyesen vélte úgy, hogy a bejelentett védjegy a fenti 4. pontban említett, a 9. osztályba tartozó áruk tekintetében leíró jellegű.

– A 36. osztályba tartozó szolgáltatásokról

85 A 36. osztályba tartozó szolgáltatásokat illetően elsősorban meg kell állapítani egyrészről, hogy azok mindegyikét kereskedelmi és pénzügyi ügyletek teljesítése céljából kínálják, főként a banki, pénzügyi és informatikai szektorokban, valamint másrészről, hogy – a felperes állításával ellentétben – az említett szolgáltatások mindegyike fizetési művelet – kártya segítségével, illetve adott esetben elektronikus úton történő – teljesítését foglalja magában.

86 E tekintetben a felperes által kifejtett érveket illetően (lásd a fenti 30. és 31. pontot) pontosítani kell, hogy – amint azt a fellebbezési tanács helyesen megállapította – különösen a tőzsdeügynöki tevékenység, illetve az online elektronikus kommunikációs hálózaton folytatott alkuszi/ügynöki tevékenység esetében áll elő ilyen helyzet, amelyek azt eredményezhetik, hogy a megbízott ügynök – a jogosult érdekében – az érintett piacon eszközök kifizetésével kapcsolatos műveleteket végez. A fellebbezési

tanács szintén helyesen vélte úgy lényegében, hogy a pénzváltási szolgáltatások valutáknak a közöttük történő átváltására irányuló fizetési műveleten alapulnak.

87 E feltételek mellett a 36. osztályba tartozó szolgáltatások mindegyike közös jellemzővel – vagy akár azonos tárggyal – rendelkezik, ekként pedig úgy is vélhető, hogy e szolgáltatások homogén szolgáltatáscsoportot alkotnak, valamint hogy a rájuk vonatkozó, bejelentett védjegy lajstromozása iránti kérelem érdemi vizsgálatához elegendő a megtámadott határozat 25–27. pontjában szereplőhöz hasonló, kategóriánkénti átfogó vizsgálat, amelynek értelmében a szóban forgó szolgáltatások lehetőséget kínálnak euróalapú automatikus kifizetések vagy befizetések teljesítésére (lásd analógia útján a fenti 54. pontban hivatkozott, P@YWEB CARD és PAYWEB CARD egyesített ügyekben hozott ítélet 80. pontját).

88 Márpedig másodsorban meg kell állapítani, hogy az érintett vásárlóközönség szemszögéből nézve kellően közvetlen és konkrét kapcsolat áll fenn egyrészről az „euro automatic payment" szómegjelölés, másrészről pedig a 36. osztályba tartozó valamennyi szolgáltatás adott jellemzője között, mivel e szolgáltatások lehetővé tehetik euróalapú automatikus fizetések – adott esetben elektronikus úton történő – teljesítését, illetve fogadását, amely jellemző a banki, pénzügyi és informatikai területhez tartozó kereskedelmi és pénzügyi ügyletekkel összefüggésben szorosan kapcsolódik az automatikus jelleg fogalmához.

89 Egyébiránt el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint az OHIM korábbi határozathozatali gyakorlatában elismerte, hogy nem leíró jellegű a szolgáltatások tekintetében az a védjegy, amely pusztán felidéző jellegű azon banki és pénzügyi területet illetően, amelyre az érintett szolgáltatások vonatkoznak. Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a fellebbezési tanácsoknak a megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozására vonatkozó, a 207/2009 rendelet alapján meghozandó határozatai nem diszkrecionális jogkörben, hanem mérlegelést nem engedő hatáskörben hozott határozatok. Következésképpen a fellebbezési tanácsok határozatainak jogszerűségét

kizárólag ennek, az uniós bíróság által értelmezett rendeletnek, és nem az OHIM korábbi gyakorlatának az alapján kell értékelni (a fenti 44. pontban hivatkozott, STREAMSERVE-ügyben hozott ítélet 66. pontja).

90 Úgy kell tehát tekinteni – a fellebbezési tanács megtámadott határozat 24. pontjában szereplő vélekedésének megfelelően –, hogy mivel az „euro automatic payment" kifejezés közvetlen információkkal szolgál a 36. osztályba tartozó szolgáltatások tárgyáról, a bejelentett megjelölés magának az említett szolgáltatás jellegének vagy tárgyának puszta leírását képezheti.

91 E feltételek mellett a fellebbezési tanács – a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában szereplő rendelkezésekre tekintettel – helyesen vélte úgy, hogy a bejelentett védjegy a fenti 4. pontban említett, a 36. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében leíró jellegű.

92 A fenti 84. és 91. pontból levont következtetéseket nem kérdőjelezi meg a felperesnek a fenti 32–35. pontban kifejtett azon érvelése, amely szerint az „euro automatic payment" kifejezés nem leíró, hanem felidéző vagy akár önkényes jellegű, attól függően, hogy a védjegybejelentésben szereplő áruk és szolgáltatások a banki és pénzügyi területhez tartoznak-e, vagy sem.

93 Az ítélkezési gyakorlatból ugyanis kitűnik, hogy ha – a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megfelelően – a leírás azon áruk és szolgáltatások tárgya, minősége vagy jellemzői közvetlen megjelölésének felel meg, amelyek tekintetében a védjegy lajstromozását kérték, a felidézést az egyrészről a bejelentett védjegy, másrészről pedig az érintett áruk vagy szolgáltatások közötti szoros kapcsolat hiánya

jellemzi, így az nem lépi túl a sugalmazás megengedett szintjét (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-24/00. sz., Sunrider kontra OHIM [VITALITE] ügyben 2001. január 31-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-449. o.] 22. és 24. pontját).

94 Következésképpen, mivel bizonyítást nyert, hogy az „euro automatic payment" kifejezés a 9. osztályba tartozó áruk és a 36. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében leíró jellegű, az említett kifejezés a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti leírás területére tartozik, és nem tartozhat a felidézés területéhez.

95 A fenti megfontolások összességére tekintettel a fellebbezési tanács helyesen következtetett a bejelentett védjegy leíró jellegére a fenti 4. pontban említett, a 9. és 36. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében. Az első jogalapot tehát mint megalapozatlant el kell utasítani.

96 Mivel az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének szövegéből igen egyértelműen kitűnik, hogy ahhoz, hogy a megjelölés ne legyen közösségi védjegyként lajstromozható, már az is elegendő, ha a felsorolt feltétlen kizáró okoknak akár az egyike fennáll (a Bíróság C-104/00. P. sz., DKV kontra OHIM ügyben 2002. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-7561. o.] 29. pontja, és a Törvényszék T-160/07. sz., Lancôme kontra OHIM – CMS Hasche Sigle [COLOR EDITION] ügyben 2008. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2008., II-1733. o.] 51. pontja), a felperes által hivatkozott, a rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértéséből eredő második jogalap vizsgálatára nincs szükség.

97 Ennélfogva a kereset egészét el kell utasítani.

A költségekről

98 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően viseli az utóbbi részéről felmerült költségeket.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A keresetet elutasítja.**

2) **A Törvényszék az Euro-Information – Européenne de traitement de l'information-t kötelezi a költségek viselésére.**

Pelikánová Jürimäe van der Woude

Kihirdetve Luxembourgban, a 2011. április 12-i nyilvános ülésen.

Aláírások